

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. MSK 21647/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě 30. 11. 2020, č. j. 19 A 14/2020 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím odboru dopravy Magistrátu města Opavy ze dne 17. 12. 2019, č. j. MMOP 147403/2019, byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Těch se dopustil tím, že 16. 6. 2019 ve 20:40 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky Rover 414, registrační značky X, na místní pozemní komunikaci v obci Opava, na ulici X, u domu č. p. X, v úseku této komunikace ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Podkovní směrem k ulici U Jakařské brány, a při jízdě nerespektoval svislou dopravní značku B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou E 13 s textem „MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHY“ a na stejném místě zastavil a stál celým objemem řízeného vozidla na chodníku. Tímto jednáním byl porušen § 4 písm. c) a § 53 odst. 2 citovaného zákona a spáchány z nedbalosti přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož předpisu. V souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a § 125c odst. 5 písm. g) zákona pozemních o silničním provozu mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Žalobu podanou u Krajského soudu v Ostravě, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, krajský soud jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností se třemi kasačními námitkami, na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit.

[4] Stěžovatel namítal, že krajský soud se dostatečně nevypořádal s jeho argumenty ohledně toho, že nebyl subjektem přestupku, neboť s vozidlem dojel na místo jiný řidič, který následně odešel do přílehlé nemovitosti. Správní orgány dle stěžovatele dostatečně skutkový stav spáchání přestupku nezjistily a neopatřily v posuzované věci přesvědčivou sadu důkazů o tom, že vozidlo řídil v předmětné době on, ani neprovedly důkaz výsledkem navrženého svědka. Skutková zjištění správního orgánu proto napadl až v odvolání, jelikož očekával, že řízení bude po provedení dokazování zastaveno. Odkázal přitom na právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47.

[5] Dále namítá, že správní orgány vycházely z toho, že se stěžovatel měl na místě ke spáchání přestupku doznat a krajský soud i žalovaný založili následně svůj úsudek o subjektu přestupku na svědectví policistů. Doznání však není dle žalobce možné považovat za důkaz, který může obstát pro prokázání viny. Záznam o podání vysvětlení nelze dle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), použít jako důkazní prostředek. K tomu cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, a rozsudek ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 - 42.

[6] Závěrem stěžovatel namítal, že interpretace krajského soudu, že stěžovatel byl postižen za dva přestupky spáchané dvěma skutky, je v rozporu s rozhodnutím žalovaného, který souhlasil se stěžovatelem, že měl být výrok koncipován jako jeden skutek. To dle stěžovatele dokazuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelné.

[7] Stěžovatel a jeho zástupce dále vyjádřili rozsáhlý nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů a zveřejněním neanonymizovaných rozhodnutí krajského i Nejvyššího správního soudu na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také,

pokračování

zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel tvrdil, že nebyl dostatečně zjištěn subjekt přestupku. Ze správního spisu a rozhodnutí správních orgánů je však patrné, že skutkový stav spáchání přestupků byl zjištěn na základě oznámení ze dne 26. 6. 2019, č. j. KRPT-145131-2/PŘ-2019-070616, úředního záznamu ze dne 16. 6. 2019, č. j. KRPT-145131-1/PŘ-2019-070616, dle kterého stěžovatel uvedl, že do zákazu vjel, jelikož se orientoval podle GPS, fotodokumentace, ze které je patrné postavení vozidla i umístění dopravní značky, mapy, karty vozidla a konzistentního svědectví policistů. Na základě těchto důkazů a jejich vyhodnocení konstatoval správní orgán prvního stupně, že bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel byl v dané době a na daném místě řidičem předmětného vozidla, a tudíž spáchal předmětné přestupky. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci standardní dokazování, opatřil přitom standardní sadu důkazů nezbytných pro zjištění skutkového stavu věci (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 - 41). Ve věci přitom nevyplynuly žádné další skutečnosti, jež by nasvědčovaly nutnosti provádět další dokazování. Skutkové závěry, které z takto provedeného dokazování správní orgán prvního stupně dovodil, byly zjištěny tak, že o nich nebyly důvodné pochybnosti.

[12] Teprve v odvolání stěžovatel přestřel jiný skutkový příběh, než který vyplynul z dosavadního dokazování, a k prokázání svého tvrzení navrhl důkazní prostředek výpovědi svědka. Konkrétně stěžovatel tvrdil, že vozidlo neřídil on, ale M. P., který jel jako dopravní obsluha do blízkého domu odvézt limonády. Ten měl zaparkovat vozidlo, vystoupit z něj a zanechat limonády klientovi. Stěžovatel měl zůstat ve voze, kde se posadil na místo řidiče a v tu chvíli přijeli policisté s tím, že mu sdělili, že parkuje na chodníku. Otázkou proto bylo, zda stěžovatelova argumentace uplatňovaná během odvolacího správního řízení založila důvodné pochybnosti, že se přestupky, které mu byly kladeny za vinu, odehrály jinak, než jak bylo zjištěno správním orgánem prvního stupně. Stěžovatelem nastíněnou verzi skutkového děje měla prokázat osoba, která se dle jeho tvrzení měla nacházet v době spáchání přestupků v předmětném vozidle.

[13] Žalovaný dle krajského soudu i Nejvyššího správního soudu přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnil ve svém rozhodnutí, proč je nutné tuto verzi označit jako nevěrohodnou a nepravděpodobnou (blíže bod 13. napadeného rozsudku). Zejména pak s ohledem na skutečnost, že stěžovatel při příjezdu hlídky seděl v nastartovaném vozidle na sedadle řidiče, byl ztotožněn, druh vozidla ani čas závážky nebyl pro účely zásobování obvyklý. V neposlední řadě důvěryhodnosti tohoto tvrzení odporovala také nepřítomnost tvrzeného řidiče M. P. po celou dobu šetření přestupku (s ohledem na to, že se mělo jednat o donášku zboží do přilehlého domu). Důkazní návrh stěžovatele bylo tedy třeba v tomto případě, ve shodě se žalovaným i krajským soudem, považovat za nadbytečný. V souladu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 217/2015 - 47 měl v daném případě správní orgán prvního stupně dostatečnou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se stěžovatel příslušných přestupků dopustil. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, nebo rozsudek ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3

As 203/2017 – 29), žalovaný byl povinen přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s předloženou rozpornou verzí vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z protichůdných skutkových verzí. V intencích uvedeného lze shrnout, že v nyní posuzovaném případě se žalovaný s protichůdným tvrzením přezkoumatelným způsobem vypořádal. Tato stěžovatelova námitka je proto nedůvodná.

[14] Další námitka stěžovatele se týká využití vyjádření stěžovatele a svědectví policistů o něm jako důkazního prostředku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podání vysvětlení s přihlédnutím k § 137 odst. 1, věť první, a odst. 4 správního řádu není možné použít jako důkazní prostředek, a proto v rámci řízení o přestupku není možné vycházet pouze z něj. Tento závěr vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27, nebo v kasační stížnosti stěžovatelem uvedené rozsudky č. j. 1 As 96/2008-115 nebo rozsudek č. j. 1 As 204/2015-33). Správní orgány tak nemohou založit svá zjištění ohledně osoby pachatele přestupku pouze na jeho sdělení. Citovaná judikatura i tvrzení stěžovatele však nejsou zcela přílehlavé na posuzovaný případ. V dané věci správní orgány postupovaly způsobem, že skutkové okolnosti byly zjištěny tak, že o nich nebyly důvodné pochybnosti. Rozhodnutí správních orgánů se neopírají primárně o podání vysvětlení stěžovatele, dostupné jsou mimo jiných souvisejících důkazů především fotografie dokumentující pozici automobilu na chodníku se stěžovatelem sedícím na místě řidiče a umístění dopravního značení, svědectví policistů, že vozidlo bylo nastartováno a že na sedadle řidiče dle předloženého občanského průkazu seděl stěžovatel, toho času také majitel daného vozidla. Na rozdíl od případů citovaných výše bylo prokázáno, že stěžovatel se přímo nacházel v době kontroly policejní hlídkou na pozici řidiče a záměna s jiným řidičem byla vyloučena. Nebyly zde proto patrné důvody pro pochyby a tvrzená odlišná verze průběhu spáchání přestupku uváděná stěžovatelem až v následném odvolání a v řízení před žalovaným pak neměla způsobit zpochybnit do této doby zjištěný skutkový stav. Žalovaný ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč je verze událostí tvrzená stěžovatelem nevěrohodná. V tomto ohledu mohlo podané vysvětlení pouze přispět, aniž by bylo bráno jako důkazní prostředek, k dokreslení kontrastu mezi zjištěným skutkovým stavem a tvrzenou verzí stěžovatele, díky čemuž se také tato verze jevila v celém kontextu posuzované věci jako účelová. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud přisvědčuje hodnocení krajského soudu, že i tato námitka není důvodná.

[15] Poslední námitkou stěžovatele byla interpretace krajského soudu týkající se počtu skutků a spáchaných přestupků uvedených v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že se jednalo o dva přestupky. Nejvyšší správní soud souhlasí s tímto hodnocením krajského soudu a uvádí, že o srozumitelnosti tohoto rozhodnutí není pochyb. Jednání stěžovatele, které naplňovalo znaky přestupků, bylo jasně a konkrétně popsáno a správním orgánem prvního stupně vyhodnoceno. Stěžovatel svým jednáním porušil dvě odlišná ustanovení zákona o silničním provozu - § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a § 53 odst. 2 tohoto zákona. Spáchal tak dva přestupky dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. I tato námitka je proto nedůvodná.

[16] Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu